

L'Esperit Sant, tempesta de vida

Romà Casanova, bisbe de Vic

Un punt d'inflexió en la història bíblica del poble d'Israel fou l'època de l'exili a Babilònia. Havien perdut tot el que els identificava com a poble escollit: la ciutat de Jerusalem, el temple, el rei i altres institucions, la terra promesa, el sacerdoci i el seu culte. A més, no solament la catàstrofe era completa, sinó que semblava definitiva. Tota esperança era perduda, realment tenien el cor trencat. Tothom, en un moment o altre de la vida, pot tenir una experiència semblant: les expectatives no acomplertes; els imprevistos que es presenten; els desamors; el sense-sentit de l'existència personal; les desfetes de les realitats que ens donen seguretat; la manca de forces per a continuar caminant; els horitzons tancats. Són situacions tremendament humanes que tenen com a conseqüència sentir-se el cor trencat. Els cristians, però, sabem que Déu és present en totes les circumstàncies del nostre caminar pel món. Res no s'amaga a la seva mirada amorosa de pare provident.

L'Esperit Sant no és pas una energia positiva sense rostres: és l'Amor de Déu mateix, persona divina.

En la profecia d'Ezequiel apareix de manera simbòlica la devastació dels cors trencats d'Israel mitjançant la imatge d'una gran plana enmig de la qual és transportat el profeta per la mà del Senyor, lloc on no hi ha cap ànima vivent, on tot són ossos secs (cf. cap. 37). Espectacle de desolació. No hi ha raons humanes per a esperar vida quan tot és mort. Doncs bé, en aquesta situació no resta cap altra esperança que confiar en Déu. Ezequiel escolta la veu del Senyor: *Faré entrar dins vostre l'esperit i recobrareu la vida* (v. 5). I així fou, perquè res no pot retenir l'Esperit. Ell pot bufar amb tota la seva força: *Vine dels*

quatre vents, alena sobre aquests morts, perquè recobrin la vida (9). La tempesta de vida s'abat sobre aquells ossos descarnats i secs. Hi ha un gran enrenou d'ossamentes que xoquen, cadascun en recerca de conjuntar-se. Vet ací que aquests morts es redrecen! Tots són vius!

L'Esperit Sant no és pas una energia positiva sense rostres, com tampoc no és un sentiment fugisser, talment uns focs d'artifici, i, encara menys, una excusa per a encobrir ideologies, ni que siguin pietoses. Ell és l'Amor de Déu mateix, persona divina. Com diem en el credo —«Crec en l'Esperit Sant, que és Senyor i infon la vida»—, el que és propi d'ell és infondre en els cors trencats la vida que brolla de l'amor de Déu. El que experimentem en la realitat eclesial en aquests moments de prova per la defallença de la fe en nombrosos contemporanis nostres, pot tenir molt a veure amb el poble de Déu en la nit de la prova de l'exili. Quan no hi ha sortida humana s'obre el camp a l'acció de l'Esperit. Solament la confiança en l'amor de Déu ens ha de fer suplicar a l'Alè diví que bufi dels quatre vents perquè rebroti la vida. Necessitem la tempesta de vida que és l'Esperit Sant.

